

Александар Секулић

*Телефон из гроба**

Као усред лета крици –
варљив мир се разби,
звекну соба:

“Будите на линији,
(рече глас на жици)
сачекајте мало,
имате везу из гроба?!”

Видех кроз кабл
све до другог краја,
преко стубова
– година многих,
груб и таман брат завичаја
зове престоницу
из слика убогих.

О зар може ишта
без гласа и трага,
ко кроз биљне цеви
да се пење мноме,

и још да ми буде
и размах и снага!

Тамо су дуга чекања у тами,
овде је час жар под ногом...
Тако оседех ко у вучјој јами,
поред телефона,
у нејаву строгом.

Хало, ко је тамо?
Како без номена?
Не можете се сетити више...
Каква је то код вас
одједном дубока промена!

Нема лика
– ђаво бео
удавио га у води: сну.
Шта се десило, куд се део?
И сад га негде
тражи по дну.

* Припремајући претходни број часописа, показао сам Ђуки уводну песму *Добровољни прилоз за националну историју* Бранислава Петровића. “Добро је” – рекао је – а у следећем броју могли бисмо да штампамо *Телефон из гроба* Аце Секулића. Ово је тај “следећи број”. – М. Ш.

Нема ни облик,
ни светло одело.
Заборадио је путељком шетње.
Шта га је, уистину, то омело
да не пролута у вече летње?
Штавише, нема
ни плућа, ни срца,
нема ни јетре,
ни пресјајног ума,
нема ни дугова
да у њима грца.
Како вас то боли
живот одсечени?
Како то да појме
кости ваше пуке!

О, ви сте у праву,
и страшно искрени:
ко што живог боли
који нема руке?!

Али то је много
и за једног гроба,
тада се, заиста, дешава чудесо:
као што избије трава у недоба,
на вама порасте, опет, ново месо!

И ветар вам јужни
улази у груди,
прође кроз танке
воћке у мраку,
љуља их збуњен
тек да их пробуди,
– кад с ужасом схвати:

упао у раку!

Зар сте неосетни
ко свирала проста,
(кроз коју неко извија у звуке)
али ако све
прах и сена поста,
чујем из ње
све ваше јауке!

Каква је то музика...
бура... смех...
Неко се речима вашим противи?
Зашто сте уздахнули тако: ех!
Шта велите:
прекидају вас живи!

Можете ли гласније?
Не вреди...
Неће...
као да путује линијом трулом
– Да ли ме чујете:
покушајте с нулом?

Али посве лежи слушалица
мирно,
Закочено,
Све је светом стало.
С ким сам говорио
кад је нисам дирнуо?
Узалуд је подижем:
Хало!
Хало!
Хало!